

۲ پاسخ دکتر نصرالله حکمت

فراوانی و کثیرت آثار فلسفی چاپ شده در سال‌های پس از انقلاب، اهل فلسفه را غافلگیر کرده است. البته بیشتر این آثار ترجمة فلسفه عرب و یا درباره آن است. پیش از انقلاب، در وضعیت قفر آثار و کتابهای فلسفی قرار داشتیم، این، آن چیزی است که در مورد آثار و کتابهای فلسفی دیده می‌شود و می‌توان گفت. کتاب فلسفی، قابل دین و خریدن و خواندن با نخواندن است؛ اما حکایت فلسفه و فیلسوف، با کتاب فلسفی بسیار تفاوت دارد. واژه «تفاوت» در بیان این تفاوت بسیار نارسا و بی‌رمق است. آثار و کتابهای فلسفی، طرروف فلسفه‌اند و مطابق آمار یا بر اثر رؤیت یا با حدس و احتمال می‌توان درباره کم و کیف آنها قضاوت کرد.

اما فلسفه، مراد از فلسفه چیست؟ اگر مراد از آن، دانشجوی فلسفه، یا استاد فلسفه، یا فلسفه‌دان‌ها و فلسفه‌خوان‌ها، یا گروه‌های فلسفه، یا افزایش رشته‌ها و گرایش‌های مختلف فلسفه، یا توسعه تحصیلات تكمیلی در فلسفه باشد، این‌ها نیز همه مانند کتابهای فلسفی، طرروف فلسفه‌اند؛ در اینجا هم به سادگی می‌توان گفت که پس از انقلاب، همه اینها افزایش چشمگیر یافته، رشد کرده و توسعه داشته؛ اما هیچ کدام از اینها به معنای رشد و گسترش فلسفه نیست.

در عرصه فلسفه و متعلقات و لوازم و طرروف آن، آنچه را می‌توان اندازه گرفت فلسفه نیست و آنچه را فلسفه است نمی‌توان اندازه گرفت. چرا که فیلسوف راستین آینه پنهان زمانه خویش است؛ او ذهنی درد آگاه است که مسائل زمان خود را - علاوه بر مسائل فراتاریخی - به خوبی می‌فهمد و درک می‌کند در حالی که سیاری از مردم معمولاً نمی‌خواهد و تاب آن را ندارند که با مسائل حیاتی و اساسی وجود آدمیزاد - که سخت درد انگیز و هولناک است - آشنا شوند.

فلسفه، حقیقتی پنهان و مستور را روایت می‌کند که تا ظهور نکند نمی‌توان درباره آن قضاوت کرد و ظهور فلسفه فیلسوف حقیقی، همواره در زمانی پس از او صورت می‌گیرد و هر اثر فلسفی، که حاصل حداقل یک نسل پس از تولد خود به دنیا می‌آید. اندیشه‌های فیلسوف اگرچه آینه احوال روزگار او است، اما آینه‌ای پنهان و مستور است که نسل‌های بعد می‌توانند در آن، به مطالعه اوضاع گذشته پردازند. جریان ظهور هر فلسفه، علی‌الاگلب مطابق روند مذکور است. بر آن می‌توان افروز که فیلسوف این عصر، علاوه بر این که آینه‌ای مستور است، شکسته نیز هست. فیلسوف این دوران، خودشکنی می‌کند.